

CAPITOLUL 1

ORAȘUL

Povestea noastră începe într-un oraș cu clădiri și străzi, poduri și parcuri. Oamenii se plimbau, automobilele conduceau, aeronavele zburau, roboții munceau din greu.

Un camion de livrări își croia drum pe străzile orașului. Camionul știa unde să meargă și cum să ajungă acolo, de unul singur. S-a oprit la un șantier de construcții și a descărcat automat niște cutii. Încă niște viraje și a mai descărcat niște cutii la docuri. Camionul a virat

la stânga

și

la dreapta

prin oraș, livrând cutii în drumul său, iar apoi a intrat pe o autostradă.

Mașini, autobuze și camioane mergeau pe autostradă împreună. Dar, pe măsură ce camionul de livrări a

înaintat, traficul a devenit mai liber, clădirile au devenit mai mici, iar peisajul a devenit mai verde.

Având cale liberă, camionul a accelerat la viteză maximă. Peisajul de afară era doar o pată verde acum, întreruptă ocazional de străfulgerarea gri a câte unui oraș lăsat în urmă în goană. Camionul de livrări a ținut-o tot înainte, gonind peste poduri lungi, țâșnind prin tuneluri montane, alunecând pe porțiuni drepte de autostradă până ce a început să încetinească. S-a mutat de pe banda de viteză pe cea de ieșire, apoi a coborât pe o rampă, într-un ținut cu ferme.

Nori de praf s-au ridicat în urma camionului în drumul său pe lângă câmpuri și garduri. Hambare enorme se ridicau deasupra câmpiilor, neclare de la distanță. Aerul

era îngreunat de mirosul pământului și al animalelor de fermă. Echipe de roboți strângeau metodic recoltele, hrăneau animalele și operau utilajele agricole enorme.

Un deal s-a ivit treptat. Dealul era încoronat cu copaci și clădiri albe. O altă fermă. Dar aceasta era mai mică și mai ponosită decât celelalte. În față era un indicator strâmb pe care se putea citi *Ferma de pe Colină*.

Roțile au scârțâit pe pietriș când camionul de livrare a intrat pe alee și a luat-o în sus, spre vârful dealului. S-a oprit lângă veranda casei și a lăsat ultima cutie să cadă pe pământ. Apoi camionul a plecat.

Cititorule, poți ghici ce era împachetat bine înăuntrul cutiei? Dacă ai ghicit că un robot, ai dreptate. Dar nu era un robot obișnuit. Era unitatea ROZZUM 7134. Pesemne că-ți amintești vechea ei viață pe o insulă îndepărtată, sălbatică. Ei bine, viața cea nouă a lui Roz era pe cale să înceapă.

CAPITOLUL 2

CUTIA

Ham! Ham! Ham!

În casă, un câine lătra și râcâia la ușa din față. Când ușa s-a deschis într-un final, câinele s-a repezit afară și a coborât săltând scările verandei. Apoi a apărut un bărbat.

Bărbatul, care șchiopăta, a coborât încet spre cutie, în jurul căreia amușina câinele. A tras de încuietoare, iar capacul s-a deschis singur. Spuma de împachetat a fost dată la o parte, corzile cu care era strânsă au fost desfăcute și iată unitatea ROZZUM 7134. Corpul ei fără de viață scliffea în soarele târziu al după-amiezii.

Bărbatul s-a aplecat și a apăsat un buton mic și important de pe ceafa robotului.

Clic.

CAPITOLUL 3

ROBOȚICA

Creierul computerizat al roboțicii a intrat în funcțiune, iar programele sale au pornit. Apoi s-a ridicat automat, a ieșit din cutie și a început să vorbească.

— Salut, sunt unitatea ROZZUM 7134, dar poți să-mi spui Roz. Cât timp se activează sistemele mele robotice, îți voi povesti despre mine. Odată activată complet, voi putea să mă mișc, să comunic și să învăț. Pur și simplu dă-mi o comandă și o voi îndeplini. Cu timpul, voi găsi căi mai bune de a-mi îndeplini sarcinile. Voi deveni un robot mai bun. Când nu este nevoie de mine, voi sta deoparte și mă voi menține în stare bună de funcționare. Mulțumesc pentru timpul acordat. Acum sunt complet activată.

CAPITOLUL 4

FAMILIA

— Bine ai venit la Ferma de pe Colină, Roz. Numele meu este domnul Shareef. Îmi aparții mie acum.

Roz l-a studiat pe bărbat cu ochii ei care luminau ușor și, cu o voce robotică, a spus:

— Salut, domnule Shareef.

— Bătrânul ăsta este Oscar.

Domnul Shareef și-a scărpinat câinele pe cap.

— Nu-l vei vedea prea des. Oscar își petrece majoritatea timpului dormind în casă.

— Salut, Oscar, a spus roboțica.

Un rânjet prostuț s-a ivit pe fața câinelui, care a schezunat fericit.

Domnul Shareef a scos un computer mic din buzunar. A apăsat pe ecran și a făcut să apară o hartă a Fermei de pe Colină.

— Iată-te, Roz, a spus în timp ce semnalul electronic al roboțicii a apărut pe hartă. Vei lucra pe tot cuprinsul

acestei ferme. Iar acum, că ești în sistem, voi putea vedea mereu unde te afli.

— Ce ai dori să fac? a spus Roz.

— Poți începe prin a-ți pune cutia în garajul de acolo. O voi păstra, în caz că va fi vreodată nevoie să te trimit înapoi la fabrică.

În mod clar, Roz era proiectată să preia ordine, căci corpul ei a făcut automat ce i s-a spus. A îndesat materialele de împachetat în cutia ei și a cărat-o în garaj.

Când Roz s-a întors, domnul Shareef privea un autobuz școlar apropiindu-se pe drumul șerpuitor de țară. Oscar a lătrat și a zbughit-o în timp ce autobuzul s-a oprit la capătul aleii. O fată și un băiat au coborât cu o săritură, iar autobuzul și-a văzut de drum. În uniformele lor școlare asortate, copiii arătau aproape identic. Dar băiatul era puțin mai înalt, iar părul fetei era puțin mai lung. Au urcat pe aleea unduitoare și s-au zbuguit cu câinele până ce au observat-o pe Roz.

— O roboțică! a spus fata, urcând în fugă.

— Era și timpul să ne luăm una, a spus băiatul.

— E reasamblată, a spus bărbatul. E cea mai ieftină pe care am găsit-o, dar va fi un fermier destul de bun.

— Cum o cheamă? a zis fata.

— A spus că numele ei e Roz.

— Țsta e doar numele ei de fabricație, a zis băiatul.

Putem să-i punem ce nume vrem. Hai să-i spunem... Fermbot!

— Mie-mi place Roz, a spus fata.

— Și mie, a zis domnul Shareef. Să-i lăsăm numele așa cum e. Roz, fă cunoștință cu fiica mea, Jaya, și cu fiul meu, Jad.

— Salut, Jaya și Jad, a spus roboțica.

Copiii s-au uitat unul la altul și au zâmbit.

— Roz va primi comenzi de la mine? a întrebat Jad.

— Dar de la mine? a întrebat Jaya.

— Va primi comenzi de la amândoi.

— Roz, îți comand să-mi faci temele! a spus Jaya.

— Nu-i irosi timpul cu prostii! a bodogănit domnul Shareef. Roz este aici ca să lucreze la fermă, nu la teme, înțelegeți?

Copiii au aprobat din cap.

— Acum, copiii, vă comand să duceți câinele înăuntru și să vă faceți singuri temele, a spus domnul Shareef. Eu trebuie să-i arăt ferma lui Roz.